

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 6 grudnia 2021 r.

DIH-3.707.92.2021.AB

DECYZJA DIH - III/69/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.222.ZSE.15.2021.PC Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 13 października 2021 r. (nr akt: DS.8361.151.2021), na mocy której przedsiębiorcy Panu Cezaremu Rek, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „ARMET” Cezary Rek w Mińsku Mazowieckim, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 26.– 31.08.2021 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr DS. 149/2021 z 26 sierpnia 2021 r., przeprowadzili kontrolę w Sklepie przemysłowym wielobranżowym (...), należącym do przedsiębiorcy (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162) (zwanego dalej: „Prawem przedsiębiorców”), nie dokonano zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy Pana (...).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca (...) jest dystrybutorem sprzętu elektrycznego i sprzętu elektronicznego, przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w związku z powyższym podlega obowiązkowi dystrybutora, określonym m.in. w art. 37 ustawy o zużytym sprzęcie.

Po rozpoczęciu kontroli ustalono, że ww. przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, a mianowicie że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

W trakcie kontroli przedsiębiorca dobrowolnie umieścił powyższe wymagane art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie wymagane informacje.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 31 sierpnia 2021 r. nr DS.8361.151.2021, do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735) (zwanej dalej: „Kpa”), Mazowiecki WIIH zawiadomieniem z dnia 17 września 2021 r., poinformował przedsiębiorcę (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że stronie przysługuje prawo do wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów, zgodnie z wymaganiami art. 10 Kpa.

Pismem z 30 września 2021 r. przedsiębiorca wyjaśnił, że w czasie kontroli Inspekcji Handlowej sklep był w trakcie modernizacji i reorganizacji stoisk. Z powodu zamieszania z tym związanego przedsiębiorca nie zauważył, że jedna z informacji o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu nie została ponownie umieszczona w widocznym dla klienta miejscu. Przedsiębiorca wskazał również, że niedopatrzenie to zostało naprawione natychmiast po zwróceniu uwagi na jego brak przez inspektora Inspekcji Handlowej. Strona poinformowała również, że wszystkie wymagane od dystrybutora sprzętu informacje dotyczące zużytego sprzętu są umieszczone w odpowiednim widocznym miejscu. W związku z powyższym przedsiębiorca wniósł o umorzenie postępowania w przedmiotowej sprawie.

W dniu 13 października 2021 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25, art. 92 pkt 6, art. 93 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy Panu (...), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy.

W dniu 5 listopada 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona:

- 1) zaskarżyła w całości ww. decyzję wydaną przez Mazowieckiego WIIH,
- 2) zarzuciła naruszenie art. 189 f ust. 1 pkt. 1 Kpa poprzez brak zaniechania wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w ustalonym stanie faktycznym prawnym,
- 3) wniosła o uchylene zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania, względnie jej zmianę poprzez dokonanie pouczenia i zaniechanie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Pismem z dnia 9 listopada 2021 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji PO.222.ZSE.15.2021.PC Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 13 października 2021 r. (nr akt: DS.8361.151.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia

w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowieckiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca Pan (...), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy i wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Mazowieckiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W odwołaniu strona stwierdza, że stanowisko organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe, w zakresie w jakim odmawia zastosowania wynikającej z art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa możliwości odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu – w sytuacji, gdy waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa.

Organ drugiej instancji wskazuje, że podstawą do wymierzenia kary było naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. stwierdzenie w pierwszym dniu kontroli braku wszystkich informacji wymaganych art. 37 ust. 4 ww. ustawy. Powyższe zostało udokumentowane w Protokole kontroli z 31 sierpnia 2021 r. (nr akt kontroli: DS.8361.151.2021). Nie ma w tym wypadku wątpliwości, co do stwierdzonego stanu faktycznego, nie kwestionuje go również sam przedsiębiorca, wskazuje jedynie, w piśmie z 30 września 2021 r., że z powodu zamieszania związanego z modernizacją i reorganizacją stoisk przedsiębiorca nie zauważył, że jedna z informacji o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu nie została ponownie umieszczona w widocznym dla klienta miejscu oraz, że niedopatrzenie to zostało naprawione natychmiast po zwróceniu uwagi na jego brak przez inspektora Inspekcji Handlowej.

Zdaniem organu drugiej instancji nie można mówić w niniejszej sprawie o znikomej wadze naruszenia prawa, gdyż przedsiębiorca całkowicie nie zrealizował nałożonego na niego obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawodawcy było umożliwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, poprzez dostęp do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego

dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 niezależnie od prowadzonej przezeń powierzchni sprzedaży. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie ma możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu również jest bardzo istotna. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym każdy dystrybutor, niezależnie od zakresu jego działalności, powinien mieć uwidocznione informacje wynikające z art. 37 ust. 1 – 3 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy oraz mając na uwadze powyższe, organ drugiej instancji informuje, iż nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 ww. ustawy, tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona jeszcze w troku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Strona wskazuje również w odwołaniu, że ma wątpliwości, co do stanowiska Mazowieckiego WIIH, który wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że „odpowiedzialność wynikająca z popełnienia deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny. Okoliczności towarzyszące naruszeniu prawa, takie jak wina, czy nieumyślność, nie mają wpływu na prowadzenie postępowania administracyjnego, przypisanie odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązku.” Ponadto, zdaniem strony „usunięcie na chwilę tabliczki z informacją o możliwości nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu w sklepie i natychmiastowa jej ekspozycja w trakcie kontroli po zwróceniu uwagi na jej brak nie powinno być karane opłatą w kwocie 5 000 zł.”

Strona zarzuca również w odwołaniu, że „organ nie wziął pod uwagę, że odmowa przyjęcia w sklepie takiego sprzętu od klienta, albo pobranie opłaty za taki odbiór – co byłoby deliktem o dużo większej wadze – jest wykroczeniem zagrożonym grzywną od 500 do maksymalnie 5 000 zł.” Zdaniem strony organ okazał brak należytej refleksji, niedopuszczalny automatyzm działania, a więc nieumiejętność

stosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary, wymierzając karę administracyjną za błahe, jednorazowe i chwilowe przewinienie, które nie wywołało żadnych praktycznych skutków ani nie doprowadziło do naruszenia interesów konkretnego klienta czy obywatela – w kwocie najsurowszej grzywny wymierzonej za o wiele za cięższe przewinienia związane z niestosowaniem tejże ustawy.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, Prezes UOKiK podkreśla, że przedmiotem kontroli Inspekcji Handlowej było sprawdzenie czy przedsiębiorca wywiązuje się z obowiązków informacyjnych, o których mowa m.in. w art. 37 ust. 4, a nie sprawdzenie czy przedsiębiorca nie odmawia odbioru zużytego sprzętu lub pobiera za odbiór dodatkową opłatę. Ustawodawca za niewywiązanie się z obowiązków nałożonych art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie przewidział sankcję (nie opłatę) w przedziale od 5 000 zł – 300 000 zł, więc zamierzeniem ustawodawcy było to, aby sankcja w najniższej wysokości dotyczyła sytuacji mniej rażących – ustalana po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 93 ust. 3 niniejszej ustawy. Uznanie przez stronę, że przedmiotowe naruszenie prawa było „błahę”, przy takim przedziale wysokości sankcji jest niezasadne i stanowi ocenę deliktu odmienną od tej, której dokonał ustawodawca. Porównanie administracyjnej kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązków o których mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, do sankcji nakładanej z tytułu popełnienia wykroczenia, nie znajduje uzasadnienia. To ustawodawca reguluje kwestie związane z konsekwencjami, jakie przedsiębiorca ponosi za nieprzestrzeganie określonych przepisów prawa. W niniejszym przypadku, Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że będzie to administracyjna kara pieniężna, wprost wskazana w Rozdziale 14 „Administracyjne kary pieniężne i przepisy karne” w ustawie o użytym sprzęcie, w wysokości określonej w art. 92 pkt 6 ww. ustawy.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że ustalenia kontroli wprost wykazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, a obiektywna ocena ustaleń kontroli przez Mazowieckiego WIIH pozwoliła na uznanie iż zasadne jest wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego wobec konkretnego podmiotu. Ponadto w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji w kwestii prowadzenia postępowania oraz wymierzania kary administracyjnej wziął pod uwagę przepisy art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie oraz przepisy art. 189 f §1 pkt 1 Kpa i rozpatrzył wskazane w nich przesłanki do umorzenia postępowania i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, które obligują do wzięcia pod uwagę także subiektywnych okoliczności – tj. staranność, rozsądne oczekiwania, itp.

Ponadto, Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o użytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego, co w tym wypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Prezes UOKiK wskazuje również, że art. 93 ust. 4 wprost określa jakie przesłanki są brane pod uwagę przy analizie zasadności zastosowania niniejszego przepisu. Aby organ mógł podjąć decyzję o niewszczynaniu postępowania w sprawie nałożenia kary, przedsiębiorca musi przedstawić organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W niniejszej sprawie przedstawione argumenty i dowody w sprawie nie pozwalają na zastosowanie niniejszego przepisu. Wskazanie przez skarżącego, jako powodu braku

informacji, o której mowa w art. 37 ust. 4 o zużytym sprzęcie, na zamieszczenie w związku z modernizacją i reorganizacją stoisk, pozwala na stwierdzenie, iż naruszenie to powstało w wyniku zaniedbania i niezachowania należytej staranności. Jeżeli przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności w trakcie prac modernizacyjnych, to rozsądne jest oczekiwanie od przedsiębiorcy, iż będzie on stosował się do obowiązujących przepisów prawa, w tym przypadku umieści i będzie monitorował, czy wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce.

Prezes UOKiK podkreśla ponadto, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów, jak w niniejszym przypadku.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania, czy zmianę decyzji polegającą na odstąpieniu od zastosowania sankcji i poprzestaniu na pouczeniu.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Mazowieckiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy Panu (...), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja PO.222.ZSE.15.2021.PC Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 13 października 2021 r. (nr akt: DS.8361.151.2021) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)